

Arrest

nr. 181 722 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiitische van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad, Centraal-Irak. Uw echtgenoot zou een soenniet zijn, die sinds een jaar als administratief bediende in een wisselkantoor in Bagdad aan de slag was. Op 4 maart 2015 zou een onbekende groepering uw echtgenoot hebben ontvoerd. Hieraan voorafgaand zou uw echtgenoot door milities zijn gevraagd om ofwel geld te doneren ofwel aan hun zijde mee te strijden. Uw echtgenoot zou geweigerd hebben om op deze eisen in te gaan. U zou de dag van de ontvoering zeer ongerust zijn geweest omdat uw echtgenoot na 17u, het uur waarop hij normaal thuiskomt, nog niet naar huis was teruggekeerd. Uw

vader en een neef zouden daarop uw echtgenoot hebben gezocht in ziekenhuizen en politiekantoren maar konden hem niet vinden. De dag erna zou u zijn verdwijning hebben aangegeven in het politiekantoor.

Uw vader zou u hebben voorgesteld om uw broer of zus bij u te laten verblijven zodat u niet alleen thuis zou zijn. Terwijl uw vader hen wou ophalen, zouden onbekenden uw huis zijn binnengevallen en u hebben bedreigd en lastig gevallen. Ze zouden u vervolgens drie dagen de tijd hebben gegeven om het huis te verlaten, zo niet zou het huis tot ontploffing worden gebracht.

U zou daarop naar het huis van uw ouders zijn gegaan. Twaalf dagen na de ontvoering van uw echtgenoot zou u opeens door hem zijn opgebeld en zou hij u hebben verteld dat hij geholpen werd om te ontsnappen. Hij zou meteen naar zijn vriend zijn gegaan waar hij onderdook. Na een maand te zijn ondergedoken vervoegde hij u en de twee kinderen bij uw ouders en besloten jullie Irak te verlaten.

Op 25 april 2015 vlogen jullie vanuit Irak naar Dubai met behulp van jullie paspoorten en visa. Jullie zouden erin zijn geslaagd om elke maand uw verblijf te verlengen, maar na vijf maand zou uw man nog steeds geen werk hebben gevonden zodoende keken jullie uit naar een andere mogelijkheid om jullie kinderen een stabiel leven te geven. Uw echtgenoot zou u hebben meegenomen naar een plaats waar u uw vingerafdrukken diende te zetten en vervolgens zou uw echtgenoot u en de kinderen met uw paspoorten en een Schengen visum op een vlucht naar Frankrijk. Uw echtgenoot zou omwille van geldgebrek jullie niet hebben kunnen vergezellen en zou momenteel via Turkije en de smokkelroute op zee proberen in België te geraken.

Na uw aankomst in Frankrijk nam u met de kinderen een trein naar België en vroegen jullie op 21 september 2015 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart en die van M.(...) voor, een kopie van de identiteitskaart van M.(...), uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, een kopie van uw huwelijksakte, twee gelegaliseerde kopieën van een proces verbaal en een gelegaliseerd kopie van een medisch attest.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat uw echtgenoot u en de kinderen van Dubai naar Europa stuurde om in België bescherming te trachten te bekomen. Hijzelf zou wegens geldgebrek de smokkelroute via Turkije en de Middellandse Zee proberen om jullie in België te kunnen vervoegen (CGVS, pg.8 en 9). Het is echter opmerkelijk dat uw echtgenoot niet op legale wijze vanuit Dubai met u mee reisde naar Europa. U stelt dat geldgebrek hem ertoe dwong om jullie eerst te laten gaan (CGVS, pg.8).

Dit is echter opmerkelijk daar een terugvlucht naar Turkije en vervolgens de smokkelroute naar België eveneens de nodige financiële middelen vereist én bovendien het risiconiveau van deze tocht zeer hoog ligt. Het valt dan ook moeilijk te begrijpen waarom uw echtgenoot voor dit alternatief opteerde, dit terwijl hij erin slaagde zijn gezin wel op legale manier te doen reizen. Eveneens opmerkelijk is dat u zelfs niet weet weer te geven of uw echtgenoot al dan niet een Schengenvisum heeft bekomen (CGVS, pg.8). Gezien de omstandigheden waarin uw familie zich bevond en het riskant alternatief van uw echtgenoot, valt moeilijk te begrijpen dat een eventueel visum voor uw echtgenoot zelfs niet ter sprake is gekomen.

In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat u geen paspoorten kunt voorleggen die uw reisroute vanuit Irak kunnen aantonen, daar u deze zou zijn kwijtgeraakt op uw weg van Frankrijk naar België en dit pas zou gerealiseerd hebben toen u asiel aanvraag bij DVZ (CGVS, pg.9). Opnieuw valt moeilijk te begrijpen dat u, zelfs in het tumult van en uw zorg voor de kinderen (die tenslotte ook al twaalf en zeven waren) zomaar uw belangrijkste reis en identificatie documenten uit het oog verloor en kwijtraakte. U deed hiervan evenmin aangifte bij de politie (CGVS, pg. 16).

Ten slotte dient te worden vermeld dat u wel degelijk over voldoende instructies vooraf diende te beschikken over hoe u via Frankrijk naar België kon reizen om er asiel aan te vragen daar u erin slaagde, volgens uw verklaringen zonder directe hulp (CGVS, pg.9), vanaf het vliegveld in Frankrijk,

meteen een treinticket te boeken naar België - u weet zich niet meer te herinneren hoeveel u betaalde voor een ticket (CGVS, pg.9) - en vervolgens naar DVZ stapte om asiel aan te vragen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid en houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat u wel degelijk geïnformeerd werd over de wijze waarop u Dubai diende te verlaten en bescherming diende aan te vragen in België, staat vervolgens in schril contrast met de informatie die u verkreeg over de aanleiding die u in de eerste plaats noopte Irak te verlaten.

Zo stelt u dat u en uw echtgenoot Irak dienden te ontvluchten nadat uw echtgenoot eerst werd bedreigd, ontvoerd door en tenslotte kon ontsnappen aan een gewapende militie (CGVS, pg.10).

U geeft aan dat een tijdje voor de ontvoering uw –soennitische – man die werkte in een sjiiitische regio werd bedreigd door een gewapende militie die van hem eisten dat hij hen of financieel zou steunen of met hen zou samenwerken (CGVS, pg.10). U weet echter niet weer te geven hoelang uw echtgenoot reeds werd geconfronteerd met deze bedreigingen (CGVS, pg.11). Hij zou u er in Irak nooit iets van hebben verteld en zou u pas na uw vertrek hierover hebben ingelicht zonder u op de hoogte te stellen van enige details (CGVS, pg.11).

Buiten het feit dat het enigszins opmerkelijk is dat hij u niet verder heeft ingelicht over de precieze aard van die bedreigingen – in acht genomen dat jullie nog vijf maanden in Dubai hebben doorgebracht en jullie ruimschoots de tijd hadden om de aanleiding van jullie vlucht te overlopen – is het ook weinig waarschijnlijk dat een eis van deze militie zou zijn geweest dat uw echtgenoot met hen diende samen te strijden (CGVS, pg.11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi (een parapluorganisatie van een vijftigtal hoofdzakelijk sjiiitische milities) door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Deze informatie overwegende, lijkt het des te onwaarschijnlijker dat zij uw man, die bovendien nog eens de soennitische strekking aanhing, zouden verplichten om met hen samen te strijden en zich in het geval van uw man wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Daarenboven is de manier waarop u de gang van zaken betreffende de ontvoering en ontsnapping schetst, oppervlakkig, weinig doorleefd en voornamelijk weinig aannemelijk te noemen. Zo geeft u aan dat uw echtgenoot werd ontvoerd toen hij op kantoor was (CGVS, pg.13). Opmerkelijk genoeg stelt de aangifte bij het politiekantoor van verdwijning van uw echtgenoot die u de dag erna indiende, niet dat uw echtgenoot werd ontvoerd (CGVS, pg. 12), simpelweg omdat u van zijn ontvoering niet op de hoogte zou zijn geweest (CGVS, pg.12). Het is echter zeer vreemd te noemen dat geen enkele van zijn collega's, die nochtans aanwezig zouden zijn geweest op het moment van de ontvoering (CGVS, pg.12) en getuige zouden zijn geweest van deze daad (CGVS, pg.13), u hiervan hebben verwittigd.

U stelt dat niemand de politie verwittigde daar de politie samenwerkt met de milities en iedereen zijn eigen leven wil beschermen (CGVS, pg.12), bovendien veronderstelt u dat toch niemand uw telefoonnummer heeft en dat in uw cultuur het niet aangewezen is voor een man om naar het huis te gaan waar een vrouw alleen aanwezig is (CGVS, pg.12). U geeft vervolgens ook aan dat zij u niet zouden willen helpen uit vrees dat u naar de politie zou stappen en hun namen zou doorgeven waardoor zij ondervraagd zouden worden (CGVS, pg.12). Er dient geen betoog dat deze argumenten weinig overtuigend zijn in het licht van de ernst van de situatie. Immers, uw echtgenoot was tewerkgesteld in het wisselkantoor van één van zijn vrienden die hem als vriend aan werk had geholpen toen uw man een job nodig had (CGVS, pg.4). Het lijkt dan ook zeer twijfelachtig dat zelfs de eigenaar van het wisselkantoor, die een vriend was van uw man, noch één van zijn collega's het fatsoen zouden hebben gehad om u als echtgenote met twee kinderen in te lichten van de ontvoering. Er kan worden verondersteld dat er tal van manieren zijn om zelfs op onrechtstreekse manier u hierover in te lichten. Bovendien is het merkwaardig dat uw vader en neef bij de zoektocht van uw man zelfs niet langs gingen bij het wisselkantoor (CGVS, pg.15) omdat zij er standaard vanuit gingen dat het wisselkantoor gesloten is om 17u (CGVS, pg.15). Geopperd dat er misschien toch nog iemand aanwezig had kunnen zijn, stelt u opnieuw dat het kantoor sloot om 17u (CGVS, pg.16). Dat er op geen enkele manier werd getracht om

bij de eigenaar van het wisselkantoor of bij collega's verhaal te halen en dat ook de collega's zelf geen enkele moeite zouden hebben gedaan om u van de ontvoering op de hoogte te stellen, doet opnieuw twijfels rijzen bij de manier waarop u de gang van zaken schetst.

Voorts weten ook uw verklaringen betreffende de ontsnapping van uw man weinig te overtuigen. Zo zou hij na zijn ontvoering 2000 dollar van het wisselkantoor op zak hebben gehad. Bij de fouillering zou een man het geld hebben gevonden en uw echtgenoot zou de gelegenheid hebben aangegrepen om hem te vragen het geld te houden in ruil voor hulp om te ontsnappen (CGVS, pg.13). Uiteindelijk zou deze man uw echtgenoot na 12 dagen geholpen hebben te ontsnappen en hem op een plaats hebben achtergelaten waar hij een taxi kon nemen (CGVS, pg.13). Ten eerste valt zeer moeilijk te verklaren dat een man die deel uitmaakt van een militie die zich eerst de moeite getroost om uw echtgenoot te ontvoeren plotseling een daad van menselijkheid en medelijden zou stellen door uw man te helpen ontsnappen, aangezien hij zelf door andere militeleden hier zware gevolgen zou kunnen van ondervinden. Er dient geen betoog dat deze man ook gewoon het geld kon nemen zonder daarbij iets tegenover te stellen aangezien uw echtgenoot zich niet bepaald in een sterke positie bevond. Vervolgens kunt u absoluut niet duiden hoe de ontsnapping van uw echtgenoot mogelijk werd gemaakt en hoe die precies is verlopen. U weet enkel te zeggen dat uw echtgenoot werd gebracht naar een plaats waar hij een taxi kon nemen (CGVS, pg.14). Enkel dit gegeven is op zich al merkwaardig daar uw man misschien hieruit had kunnen afleiden in welke regio hij werd gevangen genomen en de autoriteiten hiervan had kunnen inlichten. Dit terzijde gelaten, kunt u evenmin de plaats noemen waar uw echtgenoot na zijn ontvoering werd naartoe gebracht (CGVS, pg.14).

U wijt uw onwetendheid over uw vluchtaanleiding aan het feit dat uw echtgenoot u niets vertelde en zelfs als u ernaar vroeg er zich van afmaakte met de stelling dat u God moest dankbaar zijn dat hij veilig thuis was (CGVS, pg.14). Dit is echter hoogst onaannemelijk daar, mocht u deze dingen echt willen weten, u uw echtgenoot om een duidelijk antwoord had kunnen vragen, zeker rekening houdend met het feit dat uw echtgenoot u met de kinderen voorop stuurde om bescherming aan te vragen en het logischerwijze vanzelfsprekend is dat u dan ook wel dient te weten waarvoor u bescherming aanvraagt. De informatie waarover u naar eigen zeggen niet beschikt, zijn echter cruciale gegevens voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Uw verklaringen blijven oppervlakkig en zijn allerminst doorleefd hetgeen de oprechtheid van uw asielrelaas sterk ondermijnt.

In de marge dient te worden opgemerkt dat u een gelegaliseerd kopie voorlegt van een klacht die uw echtgenoot indiende bij de politie na zijn ontvoering. Buiten het feit dat deze klacht enkel een rudimentaire opsomming betreft van de voorgehouden feiten, kan de vraag worden gesteld waarom uw echtgenoot het nodig achtte om een klacht in te dienen. Immers, u stelde eerder in de ontvoeringszaak dat niemand van de collega's het aandurfde om naar de politie te stappen omwille van het feit dat de politie en milities samenwerken (CGVS, pg.12). Uw echtgenoot, overigens een soenniet, die door diezelfde milities zou zijn ontvoerd, durft het echter wel aan om naar de politie te stappen en een klacht in te dienen (CGVS, pg.15). U stelt dat hij dit deed om bescherming van de politie te bekomen en zodat die mensen zouden worden opgepakt (CGVS, pg.14). Merkwaardig genoeg besloten jullie echter het resultaat van het onderzoek – en daarmee de mogelijke bescherming – niet af te wachten, maar verlieten jullie het land (CGVS, pg.14). Dat uw man, soenniet zijnde ontvoerd door milities die volgens u samenwerken met de politie, enkel 'pro forma' een klacht indient valt moeilijk te begrijpen. Buiten het proces verbaal, die een opsomming van de feiten geeft, kunt u verder geen documenten voorleggen van een eventueel vervolg bij de rechtbank daar u deze procedure nooit heeft afgewacht (CGVS, pg.15).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten namelijk uw identiteitskaart en die van M.(...), een kopie van de identiteitskaart van M.(...), uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart en een kopie van uw huwelijksakte zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en burgerlijke stand maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Wat de gelegaliseerde kopieën betreft dient te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen wat hier niet het geval is. Hoe dan ook, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de bewijswaarde van alle Irakese documenten relatief is, aangezien deze gemakkelijk zowel in Irak als daarbuiten illegaal kunnen worden

verkregen (zie COI FOCUS corruptie en documentenfraude, toegevoegd aan het administratief dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus *“Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016, en de COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's *“Position on Returns to Iraq”* dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus *“Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoekster recapituleert de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende documenten bij het verzoekschrift:

- een beslissing van een Australische rechtbank van 6 maart 2012 (stuk 3)
- een rapport van Iraq Body Count met betrekking tot recente gebeurtenissen tussen 10 augustus en 3 oktober 2016 (stuk 4)
- een rapport van EASO "*Latest asylum trends – 2015 overview*" (stuk 5)
- een document van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "*Asielstatistieken – overzicht 2015*" van 7 januari 2016 (stuk 6)
- een print van e-mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en asielinstanties van Finland, Oostenrijk, Duitsland, Hongarije en Zweden in september 2015 (stuk 7)
- een individuele asielbeslissing van 11 april 2016 van Frankrijk (stuk 8)
- de antwoorden van 24 EU-lidstaten op een *ad hoc* bevraging op 17 september 2015 door het European Migration Network over de bescherming van asielzoekers uit Irak (stuk 9)

2.1.3. In een aanvullende nota van 21 december 2016 brengt de verwerende partij het rapport "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 14 november 2016 aan ter beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat uw echtgenoot u en de kinderen van Dubai naar Europa stuurde om in België bescherming te trachten te bekomen. Hijzelf zou wegens geldgebrek de smokkelroute via Turkije en de Middellandse Zee proberen om jullie in België te kunnen vervoegen (CGVS, pg.8 en 9). Het is echter opmerkelijk dat uw echtgenoot niet op legale wijze vanuit Dubai met u mee reisde naar Europa. U stelt dat geldgebrek hem ertoe dwong om jullie eerst te laten gaan (CGVS, pg.8).

Dit is echter opmerkelijk daar een terugvlucht naar Turkije en vervolgens de smokkelroute naar België eveneens de nodige financiële middelen vereist én bovendien het risiconiveau van deze tocht zeer hoog ligt. Het valt dan ook moeilijk te begrijpen waarom uw echtgenoot voor dit alternatief opteerde, dit terwijl hij erin slaagde zijn gezin wel op legale manier te doen reizen. Eveneens opmerkelijk is dat u zelfs niet weet weer te geven of uw echtgenoot al dan niet een Schengenvisum heeft bekomen (CGVS, pg.8). Gezien de omstandigheden waarin uw familie zich bevond en het riskant alternatief van uw echtgenoot, valt moeilijk te begrijpen dat een eventueel visum voor uw echtgenoot zelfs niet ter sprake is gekomen.

In de marge dient bovendien te worden opgemerkt dat u geen paspoorten kunt voorleggen die uw reisroute vanuit Irak kunnen aantonen, daar u deze zou zijn kwijtgeraakt op uw weg van Frankrijk naar België en dit pas zou gerealiseerd hebben toen u asiel aanvraag bij DVZ (CGVS, pg.9). Opnieuw valt moeilijk te begrijpen dat u, zelfs in het tumult van en uw zorg voor de kinderen (die tenslotte ook al twaalf en zeven waren) zomaar uw belangrijkste reis en identificatie documenten uit het oog verloor en kwijtraakte. U deed hiervan evenmin aangifte bij de politie (CGVS, pg. 16).

Ten slotte dient te worden vermeld dat u wel degelijk over voldoende instructies vooraf diende te beschikken over hoe u via Frankrijk naar België kon reizen om er asiel aan te vragen daar u erin slaagde, volgens uw verklaringen zonder directe hulp (CGVS, pg.9), vanaf het vliegveld in Frankrijk, meteen een treinticket te boeken naar België - u weet zich niet meer te herinneren hoeveel u betaalde voor een ticket (CGVS, pg.9) - en vervolgens naar DVZ stapte om asiel aan te vragen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid en houden reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat u wel degelijk geïnformeerd werd over de wijze waarop u Dubai diende te verlaten en bescherming diende aan te vragen in België, staat vervolgens in schril contrast met de informatie die u verkreeg over de aanleiding die u in de eerste plaats noopte Irak te verlaten.

Zo stelt u dat u en uw echtgenoot Irak dienden te ontvluchten nadat uw echtgenoot eerst werd bedreigd, ontvoerd door en tenslotte kon ontsnappen aan een gewapende militie (CGVS, pg.10).

U geeft aan dat een tijdje voor de ontvoering uw –soennitische – man die werkte in een sjiiitische regio werd bedreigd door een gewapende militie die van hem eisten dat hij hen of financieel zou steunen of met hen zou samenwerken (CGVS, pg.10). U weet echter niet weer te geven hoelang uw echtgenoot reeds werd geconfronteerd met deze bedreigingen (CGVS, pg.11). Hij zou u er in Irak nooit iets van hebben verteld en zou u pas na uw vertrek hierover hebben ingelicht zonder u op de hoogte te stellen van enige details (CGVS, pg.11).

Buiten het feit dat het enigszins opmerkelijk is dat hij u niet verder heeft ingelicht over de precieze aard van die bedreigingen – in acht genomen dat jullie nog vijf maanden in Dubai hebben doorgebracht en jullie ruimschoots de tijd hadden om de aanleiding van jullie vlucht te overlopen – is het ook weinig waarschijnlijk dat een eis van deze militie zou zijn geweest dat uw echtgenoot met hen diende samen te strijden (CGVS, pg.11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. [12 juli] 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi (een parapluorganisatie van een vijftigtal hoofdzakelijk sjiiitische milities) door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt

geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Deze informatie overwegende, lijkt het des te onwaarschijnlijker dat zij uw man, die bovendien nog eens de soennitische strekking aanhing, zouden verplichten om met hen samen te strijden en zich in het geval van uw man wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Daarenboven is de manier waarop u de gang van zaken betreffende de ontvoering en ontsnapping schetst, oppervlakkig, weinig doorleefd en voornamelijk weinig aannemelijk te noemen. Zo geeft u aan dat uw echtgenoot werd ontvoerd toen hij op kantoor was (CGVS, pg.13). Opmerkelijk genoeg stelt de aangifte bij het politiekantoor van verdwijning van uw echtgenoot die u de dag erna indiende, niet dat uw echtgenoot werd ontvoerd (CGVS, pg. 12), simpelweg omdat u van zijn ontvoering niet op de hoogte zou zijn geweest (CGVS, pg.12). Het is echter zeer vreemd te noemen dat geen enkele van zijn collega's, die nochtans aanwezig zouden zijn geweest op het moment van de ontvoering (CGVS, pg.12) en getuige zouden zijn geweest van deze daad (CGVS, pg.13), u hiervan hebben verwittigd.

U stelt dat niemand de politie verwittigde daar de politie samenwerkt met de milities en iedereen zijn eigen leven wil beschermen (CGVS, pg.12), bovendien veronderstelt u dat toch niemand uw telefoonnummer heeft en dat in uw cultuur het niet aangewezen is voor een man om naar het huis te gaan waar een vrouw alleen aanwezig is (CGVS, pg.12). U geeft vervolgens ook aan dat zij u niet zouden willen helpen uit vrees dat u naar de politie zou stappen en hun namen zou doorgeven waardoor zij ondervraagd zouden worden (CGVS, pg.12). Er dient geen betoog dat deze argumenten weinig overtuigend zijn in het licht van de ernst van de situatie. Immers, uw echtgenoot was tewerkgesteld in het wisselkantoor van één van zijn vrienden die hem als vriend aan werk had geholpen toen uw man een job nodig had (CGVS, pg.4). Het lijkt dan ook zeer twijfelachtig dat zelfs de eigenaar van het wisselkantoor, die een vriend was van uw man, noch één van zijn collega's het fatsoen zouden hebben gehad om u als echtgenote met twee kinderen in te lichten van de ontvoering. Er kan worden verondersteld dat er tal van manieren zijn om zelfs op onrechtstreekse manier u hierover in te lichten. Bovendien is het merkwaardig dat uw vader en neef bij de zoektocht van uw man zelfs niet langs gingen bij het wisselkantoor (CGVS, pg.15) omdat zij er standaard vanuit gingen dat het wisselkantoor gesloten is om 17u (CGVS, pg.15). Geopperd dat er misschien toch nog iemand aanwezig had kunnen zijn, stelt u opnieuw dat het kantoor sloot om 17u (CGVS, pg.16). Dat er op geen enkele manier werd getracht om bij de eigenaar van het wisselkantoor of bij collega's verhaal te halen en dat ook de collega's zelf geen enkele moeite zouden hebben gedaan om u van de ontvoering op de hoogte te stellen, doet opnieuw twijfels rijzen bij de manier waarop u de gang van zaken schetst.

Voorts weten ook uw verklaringen betreffende de ontsnapping van uw man weinig te overtuigen. Zo zou hij na zijn ontvoering 2000 dollar van het wisselkantoor op zak hebben gehad. Bij de fouillering zou een man het geld hebben gevonden en uw echtgenoot zou de gelegenheid hebben aangegrepen om hem te vragen het geld te houden in ruil voor hulp om te ontsnappen (CGVS, pg.13). Uiteindelijk zou deze man uw echtgenoot na 12 dagen geholpen hebben te ontsnappen en hem op een plaats hebben achtergelaten waar hij een taxi kon nemen (CGVS, pg.13). Ten eerste valt zeer moeilijk te verklaren dat een man die deel uitmaakt van een militie die zich eerst de moeite getroost om uw echtgenoot te ontvoeren plotseling een daad van menselijkheid en medelijden zou stellen door uw man te helpen ontsnappen, aangezien hij zelf door andere militieleden hier zware gevolgen zou kunnen van ondervinden. Er dient geen betoog dat deze man ook gewoon het geld kon nemen zonder daarbij iets tegenover te stellen aangezien uw echtgenoot zich niet bepaald in een sterke positie bevond. Vervolgens kunt u absoluut niet duiden hoe de ontsnapping van uw echtgenoot mogelijk werd gemaakt en hoe die precies is verlopen. U weet enkel te zeggen dat uw echtgenoot werd gebracht naar een plaats waar hij een taxi kon nemen (CGVS, pg.14). Enkel dit gegeven is op zich al merkwaardig daar uw man misschien hieruit had kunnen afleiden in welke regio hij werd gevangen genomen en de autoriteiten hiervan had kunnen inlichten. Dit terzijde gelaten, kunt u evenmin de plaats noemen waar uw echtgenoot na zijn ontvoering werd naartoe gebracht (CGVS, pg.14).

U wijt uw onwetendheid over uw vluchtaanleiding aan het feit dat uw echtgenoot u niets vertelde en zelfs als u ernaar vroeg er zich van afmaakte met de stelling dat u God moest dankbaar zijn dat hij veilig thuis was (CGVS, pg.14). Dit is echter hoogst onaannemelijk daar, mocht u deze dingen echt willen weten, u uw echtgenoot om een duidelijk antwoord had kunnen vragen, zeker rekening houdend met het feit dat uw echtgenoot u met de kinderen voorop stuurde om bescherming aan te vragen en het logischerwijze vanzelfsprekend is dat u dan ook wel dient te weten waarvoor u bescherming aanvraagt. De informatie waarover u naar eigen zeggen niet beschikt, zijn echter cruciale gegevens voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Uw verklaringen blijven oppervlakkig en zijn allerm minst doorleefd hetgeen de oprechtheid van uw asielrelaas sterk ondermijnt.

In de marge dient te worden opgemerkt dat u een gelegaliseerd kopie voorlegt van een klacht die uw echtgenoot indiende bij de politie na zijn ontvoering. Buiten het feit dat deze klacht enkel een rudimentaire opsomming betreft van de voorgehouden feiten, kan de vraag worden gesteld waarom uw echtgenoot het nodig achtte om een klacht in te dienen. Immers, u stelde eerder in de ontvoeringszaak dat niemand van de collega's het aandurfde om naar de politie te stappen omwille van het feit dat de politie en milities samenwerken (CGVS, pg.12). Uw echtgenoot, overigens een soenniet, die door diezelfde milities zou zijn ontvoerd, durft het echter wel aan om naar de politie te stappen en een klacht in te dienen (CGVS, pg.15). U stelt dat hij dit deed om bescherming van de politie te bekomen en zodat die mensen zouden worden opgepakt (CGVS, pg.14). Merkwaardig genoeg besloten jullie echter het resultaat van het onderzoek – en daarmee de mogelijke bescherming – niet af te wachten, maar verlieten jullie het land (CGVS, pg.14). Dat uw man, soenniet zijnde ontvoerd door milities die volgens u samenwerken met de politie, enkel 'pro forma' een klacht indient valt moeilijk te begrijpen. Buiten het proces verbaal, die een opsomming van de feiten geeft, kunt u verder geen documenten voorleggen van een eventueel vervolg bij de rechtbank daar u deze procedure nooit heeft afgewacht (CGVS, pg.15).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten namelijk uw identiteitskaart en die van M.(...), een kopie van de identiteitskaart van M.(...), uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart en een kopie van uw huwelijksakte zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en burgerlijke stand maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Wat de gelegaliseerde kopieën betreft dient te worden opgemerkt dat aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen wat hier niet het geval is. Hoe dan ook, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de bewijswaarde van alle Irakese documenten relatief is, aangezien deze gemakkelijk zowel in Irak als daarbuiten illegaal kunnen worden verkregen (zie COI FOCUS corruptie en documentenfraude, toegevoegd aan het administratief dossier). (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Op basis van verzoeksters verklaringen is het absoluut niet duidelijk waarom haar echtgenoot ervoor opteerde om via een gevaarlijke smokkelroute vanuit Turkije naar Europa te reizen, en niet samen met haar en de kinderen op legale wijze vanuit Dubai het vliegtuig te nemen. Er kan ook niet worden aanvaard dat verzoekster pas toen zij in België asiel aanvraag zou hebben gemaakt dat zij de tas waarin haar paspoort en dat van haar kinderen zat onderweg tussen Frankrijk en België was verloren (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Dat verzoekster er volgens haar verklaringen in geslaagd is om zonder directe hulp na aankomst in Frankrijk een treinticket naar België te boeken en zich vervolgens naar de Dienst Vreemdelingenzaken te begeven om daar asiel aan te vragen, doet bovendien vermoeden dat zij degelijk werd geïnformeerd omtrent de te volgen stappen (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Waar verzoekster stelt dat zij volhardt in haar verklaringen ter zake, verklaart noch weerlegt zij deze pertinente vaststellingen, noch de in de bestreden beslissing terecht gemaakte opmerking dat verzoeksters algehele geloofwaardigheid hierdoor in ernstige mate wordt ondermijnd.

Verzoekster voert geen enkel concreet element aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat haar echtgenoot, in weerwil van het principe dat er geen gedwongen rekruteringen plaatsvinden bij de milities die deel uitmaken van al-Hashd al-Sha'bi, het slachtoffer zou zijn geweest van een gedwongen rekrutering door een sjitische militie. Dat niet kan worden uitgesloten dat de gedwongen rekrutering in het geval van haar echtgenoot niet tot doel zou hebben gehad om hem effectief te rekruteren maar gewoon een strategie was om hem als soenniet onder druk te zetten opdat hij de wijk zou verlaten, is een louter speculatieve bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeksters verwijzing naar twee arresten van de Raad is in dit verband niet dienstig. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft immers individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Verzoekster wijt haar beperkte kennis aangaande de ontvoering en ontsnapping van haar echtgenoot aan het feit dat zij deze gebeurtenissen niet zelf beleefde en haar echtgenoot daaromtrent maar weinig

informatie met haar deelde. Zodoende doet zij geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze stelt als volgt: "(...) U wijt uw onwetendheid over uw vluchtaanleiding aan het feit dat uw echtgenoot u niets vertelde en zelfs als u ernaar vroeg er zich van afmaakte met de stelling dat u God moest dankbaar zijn dat hij veilig thuis was (CGVS, pg.14). Dit is echter hoogst onaannemelijk daar, mocht u deze dingen echt willen weten, u uw echtgenoot om een duidelijk antwoord had kunnen vragen, zeker rekening houdend met het feit dat uw echtgenoot u met de kinderen voorop stuurde om bescherming aan te vragen en het logischerwijze vanzelfsprekend is dat u dan ook wel dient te weten waarvoor u bescherming aanvraagt. De informatie waarover u naar eigen zeggen niet beschikt, zijn echter cruciale gegevens voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Uw verklaringen blijven oppervlakkig en zijn allerminst doorleefd hetgeen de oprechtheid van uw asielrelaas sterk ondermijnt. (...)". Bovendien staat verzoeksters onwetendheid wat betreft de kern van haar asielrelaas in schril contrast met de informatie waarover zij klaarblijkelijk beschikte teneinde vanuit Dubai naar België te reizen en hier asiel aan te vragen.

Verzoekster heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ondubbelzinnig verklaard dat haar echtgenoot zich op zijn werk bevond in aanwezigheid van collega's toen hij werd ontvoerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 13). Haar huidige bewering als zouden zijn collega's haar niet op de hoogte hebben kunnen stellen van zijn ontvoering omdat hij op de weg naar zijn werk zou zijn ontvoerd, is daarmee flagrant in tegenspraak. Aldus verklaart verzoekster niet dat zij op het ogenblik dat zij aangifte deed van de verdwijning van haar man niet reeds op de hoogte zou zijn gebracht van het feit dat hij werd ontvoerd.

Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor dat haar echtgenoot na zijn ontsnapping een klacht indiende bij de politie omdat hij bescherming zocht tegen zijn belagers en omdat hij wilde dat zij zouden worden gestraft indien ze konden worden opgepakt (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Verzoeksters bewering als zou haar echtgenoot in eerste instantie naar de politie zijn gestapt om te melden dat hij was ontsnapt aan zijn ontvoerders, gelet op het feit dat verzoekster eerder aangifte had gedaan van zijn ontvoering, is dan ook louter *post factum*. Aldus blijft verzoekster in gebreke te verklaren waarom haar echtgenoot het nodig achtte om na zijn ontsnapping een klacht in te dienen, indien hij ervan uit zou zijn gegaan dat de politie hem toch niet zou kunnen of willen helpen.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat het incident waarbij zij thuis werd aangevallen door leden van een sjiitische militie in rechtstreeks verband staat met de weigering van haar echtgenoot deze militie geld te geven of zich er bij aan te sluiten (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). In de mate dat uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar echtgenoot onder druk zou zijn gezet om zich bij een sjiitische militie aan te sluiten, noch dat hij zou zijn ontvoerd, kan niet het minste geloof worden gehecht aan haar relaas betreffende de inval van de militie bij haar thuis en de poging tot verkrachting waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest.

Door louter te wijzen op het gegeven dat zij als sjiitische gehuwd is met een soennitische man en uit objectieve informatie blijkt dat dergelijk interreligieus huwelijk aanleiding kan geven tot problemen, toont verzoekster niet aan dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De rechtspraak van de Raad en van een Australische rechtbank (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) waarnaar verzoekster in dit verband verwijst betreft individuele gevallen en is *in casu* niet dienstig. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster slechts speculeert waar zij stelt dat zij in geval van terugkeer naar Bagdad alleen voor haar twee kinderen zal moeten zorgen – verzoekster verklaarde immers dat haar echtgenoot eveneens op weg is naar België om asiel aan te vragen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8) – kan het gegeven dat zij als (alleenstaande) vrouw in Irak tot een zeer kwetsbare categorie van personen behoort evenmin volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De objectieve informatie die zij dienaangaande in haar verzoekschrift opneemt blijkt van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon.

Verzoekster brengt middels het in haar verzoekschrift ontwikkelde betoog geen afdoende argumenten aan die een ander licht vermogen te werpen op de appreciatie van haar asielmotieven, maar beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en speculaties en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoekster naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte en aangehaalde landeninformatie en stukken.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest

EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoekster, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aldus worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoekster en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het argument dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt dat het totaal aantal asielaanvragen van Iraakse burgers die in Europa asiel aanvragen fors gestegen is en dit alleen mogelijk kan zijn als het aantal Irakezen die uit Irak vluchten ook toeneemt (stuk 5) en dat ook op het Belgische niveau het aantal asielaanvragen van Irakezen fors gestegen is (stuk 6), is niet bij machte om hier afbreuk aan te doen. Overigens biedt deze informatie een overzicht van de situatie in het jaar 2015.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De door verzoekster aangehaalde cijfers zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling.

Waar verzoekster stelt dat *“niet betwist (wordt) dat de provincies dat de meeste interne vluchtelingen zich in de provincie Ninewa en Al-Anbar vestigen, provincies waarvan het algemeen geweten is dat er een heel hoge graad van geweld heerst (...) en waar het CGVS beschouwt dat artikel 48/4, § 2, c) wel van toepassing is”* en dat dit aantoont dat de loutere aanwezigheid van interne vluchtelingen geen pertinent gegeven is voor de evaluatie van de mate van het geweld, waarbij hij tevens verwijst naar het arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* van 11 april 2016 (stuk 8) waarin geoordeeld werd dat de situatie in Bagdad tegemoet komt aan de criteria van artikel 15, c van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, bemerkt de Raad evenwel dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad door het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* geenszins bindend is voor de Belgische asielinstanties.

Ook moet erop worden gewezen dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat de vaststelling dat Bagdad zelf grote vluchtelingenstromen opvangt gezien kan worden als indicatie dat de Irakezen zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreigingen samen gelezen moet worden met de vaststelling dat ook de Bagdadi's zelf niet massaal gevlucht zijn en met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissing nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het *“15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad”* dat zich in het administratief dossier bevindt. De kritiek van verzoekster omtrent deze informatie is dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster een rapport aanbrengt inzake de behandeling van asielaanvragen van asielzoekers uit Irak door 24 Europese lidstaten (stuk 9) ter staving van hun kritiek op de informatie aangaande het *“15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad”* dat zich in het administratief dossier, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het *“15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad”* dat zich in het administratief dossier bevindt, waardoor de kritiek van verzoekster en de ter staving hiervan aangebrachte stukken niet dienstig zijn.

Wat het e-mailverkeer betreft tussen het Commissariaat-generaal en andere Europese asielinstanties (stuk 7), waarin aan de andere Europese asielinstanties de vraag gesteld werd naar hun beleid ten aanzien van soennitische aanvragers uit Bagdad stelt de Raad evenwel vast dat dit intern e-mailverkeer tussen de Belgische asielinstanties en andere Europese asielinstanties dateert van september 2015 en bovendien slechts erg beknopte antwoorden vanwege de verschillende asielinstanties bevat, waardoor deze e-mails dan ook geenszins van aard zijn om de recentere en uitgebreide landeninformatie waarop bovenstaande conclusies aangaande de algemene veiligheidssituatie in Bagdad gebaseerd zijn, te weerleggen.

Inzake de lijst van recente geweldsincidenten in Bagdad (en andere provincies in Irak), herhaalt de Raad dat het feit dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, in bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet betwist wordt. Zoals reeds opgemerkt, kan het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dienen er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen bij deze beoordeling, hetgeen ook geschiedde.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om haar dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF